

Globální metropole - z pouště písečné do pouště duchovní

Autor: Guillaume Durocher

Neměli bychom podceňovat sílu globalismu a jeho železné logiky. Pravdou totiž je, že navzdory nechuti západních nacionalistů k etnické rozmanitosti jsou nejbohatší části Západu nejen nadmíru rozmanité, ale navíc i dál bohatnou. Hovořím pochopitelně o našich tak zvaných „globálních metropolích“, mezi něž řadím města jako New York, Paříž, Londýn a mimo Západ třeba Singapur nebo Dubaj. V jistém ohledu lze za globální metropoli považovat také severokaliifornskou Bay Area, tj. San Francisco a širší okolí Silicon Valley. Měli bychom se proto snažit porozumět prosperitě těchto měst i jejich budoucím vyhlídkám.

Západní nacionalisté mají sklony spojovat si „diverzitu“ s melaninem obdařenými skupinami s nevysokou průměrnou inteligencí a v relativním srovnání vysokou zločinností i závislostí na dávkách sociálního zabezpečení. Západní příznivci globalizace – dobrá pětina bělošské populace, rekrutující se často z těch vzdělanějších a inteligentnějších vrstev společnosti – však mají etnickou rozmanitost spjatou s globálními metropolemi, v nichž žijí. Ty jsou z ryze ekonomického pohledu dokonale funkční, což těmto lidem většinou úplně postačuje. Zatímco nacionalistům se při zmínce o „diverzitě“ vybaví hrůzné výjevy islámského terorismu nebo velezrady v podobě masového sexuálního zneužívání anglických dívek gangy Pákistánců, pro globalistu „diverzita“ znamená mnohem spíš ten věčně otevřený stánek s kebabem na rohu ulice, milou mexickou chůvu nebo schopné asijské spolupracovníky z kanceláře. Proto

nedokáží pochopit, proč jsou někteří lidé tak „plní nenávisti“.

Globální metropole jsou obvykle „z většiny menšinové“, tj. žádná etnická nebo rasová skupina v nich nemá jasnou většinu. Londýnu nebo Paříži sice poměrně početní evropští migranti dosud zajišťují nevelkou bělošskou většinu, ale původní Britové či Francouzi jsou zde už nějaký čas bez stínu pochyb menšinou.

Hrubý domácí produkt francouzského regionu Île-de-France dosahuje 177 % průměru EU, Londýn dokonce 187 %. Nezaměstnanost bývá v těchto oblastech minimální. Tyto ukazatele jsou o to působivější, že se tu v posledních letech a desetiletích výrazně zvýšil počet obyvatelstva. Jen zopakuji, že globální metropole nemíním glorifikovat, ale na druhou stranu nelze popřít, že jejich kapacita zajistit práci i sociální služby pro své vysoce rozmanité obyvatelstvo je značná – a navíc stále roste.

Díky čemu vlastně globální metropole fungují? Jako nejspokojivější vysvětlení mi připadá kognitivní elitářství. Ve městě se lidé setkávají a navzájem spojují, což umožňuje výměnu, spolupráci a specializaci a tím pádem i produkci bohatství a inovací v míře naprosto nedostupné jednotlivcům, izolovaným v bezpočtu samostatných a vzdálených vesnic. V kontextu moderních ekonomik to znamená soustředění inteligentních lidí do inovativních institucí, které bohatství vytvářejí a/nebo jej vysávají odjinud, jako jsou nejen velké technologické a finanční společnosti, ale vlastně všechny nadnárodní korporace, jejichž výrobky a služby už dlouho považujeme za samozřejmost. Nehodlám jen tak mávnout rukou nad tím, co dokázaly Google, Carrefour nebo IKEA.

Když to poněkud zjednodušíme, tak v Americe vzdělaní lidé opouštějí zhusta „trumpistické“ vnitrozemí a stěhují se na západní pobřeží (hlavně do Kalifornie), do Texasu a na severovýchod země. 1] V Evropě pak dochází k tvrdému drancování lidského kapitálu jižních a východních periferií: portugalské zdravotní sestry nebo rumunští doktoři se raději ve velkém stěhují za lepšími mzdami i veřejnými službami do zemí na severozápadě kontinentu (pravda, ne vždy odcházejí do velkoměst a často se snaží uchytit spíše na předměstích).

Neúprosná fakta navíc ukazují, že globální metropole se s rostoucí rozmanitostí stávají nikoliv méně, ale naopak více životaschopnými. Po prudkém vzestupu kriminality v posledních letech Obamova úřadování – nejspíš přinejmenším zčásti zaviněném samotným prezidentem, který dostal strach z hlasu ulice a raději než by čelil realitě černošské zločinnosti, svaloval vinu na policisty – **poslední dva roky počet vražd setrvale klesá**. Asi není náhoda, že se tento trend kryje s nástupem prezidenta Trumpa do úřadu. Za setrvalým poklesem počtu vražd v New Yorku stojí jistě také preventivní opatření starosty Michaela Bloomberga v podobě náhodných kontrol (tzv. stop-and-frisk) mladých černochoů a mesticů.

Tento bod bych rád zdůraznil: překážky představované pro globální metropole diverzitou lze alespoň částečně korigovat pravidelnými dávkami liberálního pokrytectví/kognitivní disonance. Newyorčané, kteří mlčky nechávají svůj policejní sbor proskribovat nebělošské podezřelé na základě rasy, aby sami byli v bezpečí, jsou jen jedním, byť zvláště do očí bijícím

příkladem. Jiným zas může být třeba obecně rozšířený fenomén gentrifikace, tedy jednoduše vytlačení problematických menšin vysokými cenami nemovitostí všude tam, kde žijí zámožnější liberální vrstvy (tyto problematické menšiny pak končívají v přílehlých bělošských středostavovských nebo dělnických čtvrtích a městech).

Jiným řešení může být v zásadě dobrovolná rasová segregace ve všech globálních metropolích, tolik oblíbená zejména bílými liberály. Snadno najdete nespočet různých mapek zachycujících faktickou segregaci obytných čtvrtí: ať už ve **Spojených státech** (zvláště patrné je to v New Yorku nebo Los Angeles), v **Londýně** (kde se bílí evropští přistěhovalci většinou usazují ve čtvrtích obývaných bílými Brity) nebo **Bruselu** (kde si evropští a muslimští imigranti hledají své vlastní čtvrti).

Obecně lze říci, že autoritářské kapacity státu zvládat rozmanitost dosud nebyly naplno využity. Všudypřítomné sledování, kontrola přístupu ke zbraním, cenzura nebo sociální dávky ještě zdaleka neukázaly svůj plný potenciál v domestikaci člověka a dosažení jeho naprosté poddajnosti. Černoši v Evropě, přestože jejich akademické výkony nebo společenské postavení nejsou zrovna zářné, vesměs jsou podstatně „civilizovanější“ než jejich američtí rasoví bratřenci. O příčinách můžeme spíše jen spekulovat, osobně bych se přikláněl ke kombinaci horší dostupnosti střelných zbraní, velkorysejšího sociálního státu a snad i přežívání zbytků tradiční africké kultury (existují data, která by srovnávala zločinnost karibských a afrických černochoů?) I zástupci trochu jiného „politického žánru“, autoritářské státy jako Singapur nebo Spojené arabské emiráty, ale svou diverzitu podle všeho také zvládají velice dobře.

Případné negativní hospodářské dopady nekvalifikované imigrace jsou v metropolích zdá se bohatě vykompenzovány přínosem nadaných imigrantů.

Kromě mozků se však ve velkých městech koncentrují i peníze, konkrétně ty z Třetího světa. Všichni bohatí lidé z celého světa – od Latinské Ameriky přes Afriku, postsovětský prostor až po většinu asijských zemí – chtějí sobě i svým dětem dopřávat ekonomické, osobní i právní bezpečí, poskytované výhradně západním světem díky jeho důrazu na fair-play a zákonnost. 2] Všeomní příslušníci *nouveaux riches* z Číny, Indie, Ruska, zemí Perského zálivu i odjinud tak na Západě skupují nemovitosti, média i fotbalové kluby a posílají své ratolesti studovat na naše univerzity. To přispívá k dalšímu šponování cen nemovitostí a tedy odstranění chudších menšin výše popsaným procesem gentrifikace. Boháči Třetího světa obvykle sice nebývají hloupí, ale zas se nezřídka chovají s určitou mírou krutosti a zkaženosti.

V lidských dějinách naprosto výjimečný proces modernizace vyšel ze západního světa. Kapitalismus i průmyslová revoluce byly dovedeny k dokonalosti v protestanských zemích – USA, Velké Británii a Německu – a následně s různou mírou úspěšnosti zkopírovány také všude jinde, zejména ve zbytku Evropy a na Dálném východě. Inovace a současná věda, tj. dynamicky se vyvíjející modernita, však dnes už v určitém ohledu překročily hranice západních zemí. V jistém velice skutečném slova smyslu tak dnes New York nebo Kalifornie nejsou součástí Ameriky, stejně jako Paříž není Francie a Londýn Anglie.

Západní hospodářský i technický dynamismus tak už momentálně není endogenním národním procesem, tj. dílem konsolidace národní identity, masové gramotnosti nebo urbanizace, jež každá svým způsobem navýšily rozvojový potenciál národa. Modernita jako by postupně začala žít svým vlastním životem: západní národy se z místa jejího řidiče poznenáhla ocitly v pozici spolujezdce.

Globální metropole jsou vyjádřením celosvětového fenoménu, který se z rozličných historických příčin zahnízl v západních zemích: konvergence inteligence i peněžních zájmů z celého světa. Ty postupně dospívají k symbióze a částečnému splynutí s „domácí“ západní liberálně kapitalistickou elitou. Elity západních národů se z vlastenecké vrstvy se silným prožíváním osudu svých národů staly vykořeněnými bílými liberály bez pevnějších pout, v koalici s ostatními skupinami, konkrétně Židy a různými bohatými i chudými menšinami. Abychom si udělali představu o podobě této nové elity, stačí se podívat na velice užitečné žebříčky miliardářů z různých zemí, vypracované časopisem *Forbes*. Velice rozmanitá parta (pochopitelně s výrazně židovským nádechem všude tam, kde se toto etnikum vyskytuje).

Vykořeněný bělošský velkoměstský liberál je prazvláštní živočišný druh: zároveň privilegovaný, ale současně často i „ne-občan“ bez vlivu na politický proces svého přijatého státu. Jelikož bývá odtržen od mentality i životního rytmu země svého bydliště, nezřídka v různé míře cítí nepochopení, obavy i zhnusení z obyčejných lidí, kteří celkem rádi hlasují pro různé pseudonacionalisty. Jako normální lidé totiž upřednostňují myšlenku, že jejich politici budou alespoň předstírat, že stojí na jejich straně a snaží se hájit zájmy jejich vlasti.

Skutečnost, že metropole i západní země jako takové i nadále hospodářsky rostou a daří se jim lákat ty nejlepší mozky, naznačuje, že logika celého procesu dosud nebyla dovršena. Z celého systému tak zjevně ještě zbývá vyždímat další „efektivitu“.

Tím nechci tvrdit, že se jedná o proces udržitelný nebo dokonce žádoucí. Domnívám se ale, že může ještě notnou chvíli pokračovat a běžet dál. To bychom neměli podceňovat, stejně jako přitažlivou sílu, kterou tento „vysoký globalismus“ – globalismus velkých korporací, vědy, technologických inovací nebo proměny společnosti – působí na velkou část těch nejaktivnějších a nejdynamičtějších obyvatel Západu. Kdyby západní společnosti náhle musely nést tíhu zásadnějšího břemene – masivní války, ekonomického nebo ekologického kolapsu – pak by běloši dost možná zatoužili po tom žít na předměstích nebo venkově obklopeni svými, místo globálních metropolí. Napůl pravidelné rasové nepokoje, s nimiž se americká, britská nebo francouzská města každých několik let musejí potýkat, jsou toho dostatečně přesvědčivým dokladem. Přestože tak snad máme dobré důvody doufat v kolaps, musíme trpělivě pokračovat v práci s vědomím, že takovéto zhroucení v dohledné budoucnosti pravděpodobně není na pořadu dne.

Poznámky:

1] Stejná statistická data však také ukazují, že chytří lidé ze státu New York odcházejí. Těžko bez podrobnějšího studia s jistotou říct, co za tím stojí. Je proto například možné, že se stěhují pryč, aby se vyhnuli drtivě vysokým životním nákladům.

2] V Japonsku by byli v ještě větším bezpečí, Japonci se však až doposud úspěšně bránili masovější migraci, protože přikládají větší váhu zachování své národní identity.

Úvaha Guillaumea Durochera *Our Thriving Global Cities* vyšla na stránkách UNZ Review 26. června 2019.